

Pamětník Eva Rajmonová, rozená Cihlářová

25. 8. 1939, Ústí nad Orlicí

Eva se narodila do rodiny, kde již rodiče měli dvě děti. Její starší bratr bohužel zemřel v raném dětství na zánět mozkových blan. Eva ho nikdy nepoznala. Její starší sestra se jmenovala Zdena. Maminka s dětmi pobývala doma. Za druhé světové války byl tatínek jako důstojník v záloze v Ústí nad Orlicí, kde organizoval odboj. 6. března 1942 pro něj přišlo gestapo, odvezli ho do vězení v Pardubicích, a pak do Drážďan. Tam čekal na soud. Bylo mu 40 let. Jeho tři spoluvězňové dostali trest smrti, tatínek jen 6 let – a to jen díky tomu, že ostatní statečně mlčeli a nic neprozradili. Jeden z nich se v cele oběsil, aby nemohl nic prozradit, a tak tatínka vlastně ochránil.

Tatínka pak převezli do Ebrachu do pracovního tábora, byl tam až do května 1945. Děti psaly každý rok Ježíškovi, aby jim tatínka přinesl. Drážďanské vězení v ulici Matyldestrasse vybombardovali, ale to už byl tatínek v pracovním táboře. Tam také prodělal oboustranný zápal plic. V táboře si psal deník, zápisek ze 23. března 1945 je o tom, že byl přijat vysílený na ošetřovnu a že asi zemře. Tábor pak osvobodili Američané. Eva si pamatuje, jak zuboženého tatínka dovezli domů. Měl 3. stupeň podvýživy, balil si nohy do černého bezu kvůli zánětu žil. Evě bylo pět a půl roku a vůbec ho nepoznala.

Na obecnou školu chodila Eva v Ústí nad Orlicí. Když chodila do 3. třídy, přijel k nim na návštěvu tehdejší ministr školství Zdeněk Nejedlý. Děti dostaly za úkol pana ministra přivítat. Eva recitovala báseň, kterou si pamatuje dodnes.

S jednou kamarádkou prožila celé své dětství, měli i společné křtiny v Jednotě bratrské. Rodiče Evy byly vášniví divadelní ochotníci. Eva nacvičovala taneční divadlo a také chodila do recitačního souboru. Maminka byla v té době doma a tatínek pracoval jako účetní ve spořitelně.

Ve 3. třídě měšťanky jim zrušili poslední ročník, Eva pak vychodila roční kurz se samými jedničkami, chtěla být učitelkou. Měli to v rodině, její dědeček, strýc, teta také učili. Eva chtěla jednou pracovat v mateřské školce. Udělala v Litomyšli přijímací zkoušky na střední pedagogickou školu. Přestože se výborně učila, dělala předsedkyni třídy a hrála divadlo, napsali jí do posudku, že studium nedoporučují – důvodem bylo, že Evin otec odmítl vstoupit do KSČ, byl zvyklý říkat, co si myslí a chodil do Jednoty bratrské. Povýšení na důstojníka mu proto v roce 1948 komunisté potupně odebrali a udělali z něj vojína.

Eva nakonec nastoupila na gymnázium v České Třebové, kde mimo jiné hrála divadlo a organizovala Majáles. Její sestra ale takové štěstí neměla a musela nastoupit jako dělnice do elektroopravny.

Maturovala s jednou dvojkou, nedostala ale dobrý posudek. Na vysokou školu nemohla. Tatínek jel na krajský výbor, nebylo to ale nic platné, na vysokou školu ji nepustili, musela tedy do práce.

Začala pracovat jako finanční referentka v Podniku restaurace a jídelny, kde dělala mzdy. Poté ji převeleli do Vysokého Mýta, kde zřídili Ovoce a zeleninu. Tam byl závodní klub, kde jí nabídli funkci kulturní referentky. Když v Mýtě vznikalo textilní učiliště Perla, někdo ze závodního klubu Evu doporučil jako učitelku.

Učila a při tom konečně dálkově studovala vysokou školu pedagogickou na pobočce Karlovy univerzity v Hradci Králové. Vystudovala s červeným diplomem. Na učilišti ve Vysokém Mýtě učila tělocvik, brannou výchovu a nacvičovala na spartakiádu. Dostala se se svými studenty až do Prahy a cvičili na Strahově. Pak učila v Žamberku na gymnáziu matematiku a hudební výchovu.

V Luhačovicích v lázních potkala Eva svého budoucího manžela. Oslovil ji a poté si dopisovali. Radko Rajmon, její budoucí manžel, byl také muzikant. Vystudoval hudební vědu. Jeho tatínek byl advokát, proto také Radko nemohl studovat, co původně chtěl. Spolu měli čtyři syny. V roce 1971 se rodina přestěhovala do Prahy na Prosek, protože Radko pracoval v Praze ve Výzkumném pedagogickém ústavu. Vzpomíná, že roce 1989 měla Eva zlomené oba kotníky, a tak sametovou revoluci prožila na gauči.

Eva v kancelářích získala zkušenosti, ty využila při dálkovém studiu, aby pak učila celý život. Nakonec se stala ředitelkou základní školy na Proseku, a když už byla v důchodu, stala se na 3 roky zástupkyní ředitele baletní konzervatoře.

Její vzkaz proto je: **Člověka občas něco potká a myslíme si, že všechno je špatně, ale nakonec se ukáže, že to špatně nebylo. Byl to osud.**